

tam ob poti kosci kosijo, gori v rebri stopa kmetič za plugom, drugi tik njega seje ozimino; doli v ravni na jedni njivi žanjejo, na drugi okopavajo, na tretji plevejo, in tako ti prav povsod, kamor se obrneš, mrgolijo pridni ljudje. — Mi pa, dragi čitatelji, želimo jim prav prisrčno, naj rosi blagodejni dežek božjega blagoslova na njih trudapolno delo!

Še ga ni.

„Se iz boja že prihaja
In na dom hiti,
Kje pa oče moj ostaja,
Da ga zdaj še ni?“

Z zadnjim možem pa iz boja
Vest ji dojde ta:
On je legel v kraj pokoja
Strtega srcá ...

„Kmalu, kmalu, sinček mali,
Dojde oče tvoj,
Morda ž njim se vzradovali
Bomo še nocoj!“ —

Ni na griček več hodila
Mati tožnih lic,
Pač pa mnogo porosila
Je za njim solzic.

In na griček hodi mati
S sinčkom na ogled,
Saj pač vé, da kmalu z brati
Vrne mož se bled.

Sinček pa še vedno skakal
Je na griček sam,
Vedno še očeta čakal,
Čakal ga od — tam.

Z griča slednji dan ozira
V širno se raván,
V daljo slednji dan upira
Svoj pogled — zaman.

Dolgo v širno plan obračal
Rosne je oči,
Slednjič k materi se vračal
Z vzdihom — „še ga ni!“

Ciril Vuga.

Listje in cvetje.

Iz mojega spisovnika.

(Priobčil Ant. Maier.)

11. Sv. Alojzij

je bil rojen l. 1568. v Kastiljonu na Laškem. Bil je najstarejši sin kneza Ferdinanda Gonzage. Njegova mati, Marta, izredila ga je v božjem strahu. Njegova angeljska čistost, pridnost in pobožnost je spodbujala mlade in stare. Ko je odrasel, odpovedal se je pravici kastiljonske

grofije in stopil v jezuitovski red. Njegova gorečnost in sveta blagodušnost mu je pridobila tudi v samostanu ljubezen vseh tovarišev. Častili so ga kot zgled krščanske popolnosti. Leta 1591. se je vnela v Rimu huda kužna bolezen. Tudi Alojzij je oskrboval neko bolnico. V tem svetem opravilu pa je še on zbolel in umrl 21. dan rožnika l. 1591. Po pravici stavi cerkev svetega Alojzija mladini v zgled in posnemo. Njegova podoba se prav lepo poda vsaki šoli.